

Jak wspomagać rozwój mowy dziecka? - oto wskazówki dla Rodziców- w ramach przypomnienia☺

- Mów do dziecka.
- Rozmawiaj z dzieckiem, wciągaj w rozmowę, pytaj o zdanie.
- Staraj się mówić tak, by dziecko widziało twoją twarz i usta, by nie tylko słyszało, co mówisz, ale i widziało, jak mówisz.
- Jak najwięcej czytaj dziecku.
- Śpiewaj z dzieckiem.
- Powtarzaj przy dziecku proste wierszyki.
- Opowiadaj bajki, rozwijaj wyobraźnię dziecka.
- Pokazuj dziecku świat, opisuj życie, które dzieje się dookoła, nazywaj czynności, które wykonujesz, przedmioty z otoczenia (np. „Teraz kroję chleb, popatrz, to jest chleb. Teraz smaruję go masłem.”).
- Motywuj dziecko do mówienia. Ciesz się z najdrobniejszych sukcesów, nawet jeśli wypowiediane przez malucha słowa czy zdania są jeszcze nieporadne lub niezrozumiałe. Niech dziecko wie, że warto się starać.
- Nie wyręczaj dziecka, nie mów za niego, nie zgaduj jego potrzeb.
- Zachęcaj dziecko do mówienia, mówiąc spokojnie i łagodnie.
- Odpowiadaj na pytania, choćby to samo pytanie było ci zadawane na okrągło. Jeśli przestaniesz odpowiadać, dziecko przestanie pytać i straci zainteresowanie światem i mową.
- Słuchaj uważnie, co dziecko ma ci do powiedzenia. Dziecko musi wiedzieć, że zostanie wysłuchane i że warto podjąć wysiłek mówienia, mimo że łatwiej jest pokazać palcem lub gestem.
- Zwracaj uwagę na odgłosy otoczenia, staraj się je z dzieckiem naśladować (np. szczekanie psa, dźwięk dzwonka, płacz dziecka, szum wody).
- Pokaż dziecku, że mówienie jest czymś ciekawym, służy porozumiewaniu się z innymi ludźmi i poznawaniu świata.

Opis kart (w tym tygodniu podaje kilka, reszta-w przyszłym tygodniu😊)

Każda karta składa się z dwunastu obrazków. Na obrazkach znajdują się przedmioty, zwierzęta lub osoby, które w swojej nazwie zawierają daną głoskę. Obrazki otoczone są obwódką, która ułatwia wycinanie.

Przedstawione ćwiczenia to głównie zabawy w grupie, ale wiele z nich można zaadaptować do warunków domowych i wykonywać je z jednym dzieckiem.

ZABAWY I ĆWICZENIA

1. Logopedyczne kolorowanki

Wycinamy obrazki po obwodzie ramki (jeśli jest taka potrzeba, można kartę podkleić brystolem) i rozdajemy je dzieciom do pokolorowania. Następnie każde z dzieci mówi głośno, jakie pokolorowało przedmioty – i układa z danymi wyrazami zdania.

2. Układanie zdań

Kładziemy wycięte obrazki białym tłem do góry. Dzieci losują po dwa obrazki i układają zdanie zawierające oba wylosowane słowa.

Przykład:

Ania wylosowała nóż i żelazko. Jej zdanie brzmi: „Nie wolno naprawiać żelazka nożem.”

3. Lista zakupów (zapraszam Rodziców do zabawy i każdego członka rodziny😊)

Każde z dzieci losuje jeden obrazek, patrzy, co wylosowało i nie pokazuje pozostałym. Następnie dzieci siadają w kole, każde dziecko kolejno mówi zdanie „Dzisiaj musimy kupić ...” – tutaj podaje nazwę wylosowanego przedmiotu i kładzie wylosowany obrazek przed sobą tak, by wszyscy go widzieli. Następne dziecko zaczyna zdanie w identyczny sposób, tylko do „listy zakupów” dodaje swój przedmiot. itd.

Przykład

Asia wylosowała grzebień; Mateusz wylosował ciężarówkę, Milena ma odkurzacza, a Sebastian – talerze.

Ciąg zabawy będzie następujący:

Asia: Dzisiaj musimy kupić grzebień.

Mateusz: Dzisiaj musimy kupić grzebień i ciężarówkę.

Milena: Dzisiaj musimy kupić grzebień, ciężarówkę i odkurzacza.

Sebastian: Dzisiaj musimy kupić grzebień, ciężarówkę, odkurzacza i talerze – itd.

Wersja 2 (poziom trudny)

Jeśli grupa nie jest zbyt liczna, dzieci nie kładą przed sobą obrazków. W ten sposób kolejne

osoby będą musiały z pamięci wymienić „listę zakupów”.

W przypadku, gdy słówka na obrazkach nie są odpowiednie do tematu zakupów (np. drzewo, żaba), można zmienić zdanie na "Dziś widziałem ...", "Potrafię narysować ..." lub dowolne inne, które pasuje do zestawu obrazków.

4. Niecodzienne historie

Dzielimy dzieci na grupy w taki sposób, by każde z nich miało 4-5 obrazków. Następnie dajemy dzieciom chwilę czasu na zastanowienie się. Zadaniem dzieci jest wymyślić krótką historyjkę, która zawierać będzie wszystkie posiadane przez nich przedmioty. Natomiast zadaniem pozostałych grup jest uważne wysłuchanie opowieści i wymienienie wszystkich wyrazów zawierających daną głoskę (uwaga – może ich być więcej, niż wylosowanych obrazków!). Wygrywa ta grupa, która zapamięta jak najwięcej słów.

5. Kalambury

Dzieci kolejno losują obrazki, a następnie pokazują pozostałym dzieciom gestami, opisują lub rysują to, co wylosowały. Zabawę można także przeprowadzić z podziałem na grupy i przyznawać punkty za odgadnięte hasła.

6. Gonitwa

Dzieci losują obrazki i przypinają je sobie do ubrania tak, by były one dobrze widoczne. Następnie wszyscy siadają w kole. Wychowawca wskazuje osobę, która zacznie zabawę. Wskazana osoba nazywa głośno i wyraźnie jeden z przedmiotów z obrazka, np. „żelazko”. Osoba, która „jest żelazkiem” zrywa się z miejsca i obiega całą grupę dokoła. Następnie siada i wywołuje kolejną osobę – i tak dalej.

Wariant 2

Opisaną zabawę można przeprowadzić z zabieraniem fantów za: wywołanie swojego poprzednika; za zagapienie się; za wywołanie siebie samego. Ceną za wykupienie fantów jest układanie zdań zawierających słowa z obrazków.

7. Głuchy telefon (ćwiczenie poprawnego szeptania wyrazów z daną głoską)

Dzieci siadają w rzędzie. Pierwsza z osób podchodzi do stolika i losuje kartkę z obrazkiem. Następnie siada na swoim miejscu i przekazuje szeptem wylosowany wyraz swojemu sąsiadowi – i tak dalej. Ostatnie dziecko mówi głośno usłyszany wyraz (następuje weryfikacja z obrazkiem), po czym podchodzi do stolika, losuje nową kartkę, siada jako pierwsze – i zabawa toczy się od nowa.

8. W muzeum, w domu i na dworcu (potrzebne są dwa arkusze identycznych kart)

Dzieci dzielimy na dwie grupy. Rozdajemy dzieciom obrazki w taki sposób, by każde z nich miało swoją parę (inaczej mówiąc – w każdej z dwóch grup będą jedno nożyczki, jedna filiżanka, jedna żarówka, itd). Dzieci zapoznają się ze swoim obrazkiem i trzymają go tak, by pozostali go nie widzieli. Zadaniem dzieci jest znaleźć wśród pozostałych swoją parę (dzieci pytają się wzajemnie, kim są). Połączone pary siadają na podłodze i czekają na koniec gry.

Sedno zabawy:

Na hasło „W muzeum” dzieci chodzą po sali i szukają swojej pary szeptem, jakby były w muzeum.

Na hasło „W domu” dzieci szukają swojej pary mówiąc w sposób naturalny, ani głośno, ani cicho.

Na hasło „Na dworcu” dzieci przekrzykują się wzajemnie w poszukiwaniu swojej pary.

Ćwiczenie ma za zadanie utrwalać poprawną wymowę danej głoski artykułowanej z różnym natężeniem dźwięku.

9. Co było dalej? - zabawa w parze.

Dziecko i rodzic lub dwoje dzieci siadają na przeciwko siebie. Pośrodku, między nimi, leży stosik wyciętych obrazków, białym tłem do góry. Pierwsza osoba z pary wyciąga obrazek i układa zdanie z danym wyrazem. Druga osoba z pary wyciąga kolejny obrazek i kontynuuje rozpoczętą historię, wypowiadając zdanie z nowym wyrazem. Zdanie to powinno być logiczną konsekwencją zdania poprzedniego. I tak na przemian gracze wyciągają obrazki i tworzą dalszy ciąg opowieści, wypowiadając za każdym razem jedno zdanie z wyciągniętym przez siebie słowem. Wykorzystane obrazki układamy kolejno w drugi stosik.

Gdy obrazki skończą się i historyjka dobiegnie końca, można spróbować opowiedzieć ją od końca, zdanie po zdaniu, wspomagając się kolejnymi obrazkami ułożonymi w stosiku wykorzystanych słów.

Wesołej zabawy!

Uwaga dla Rodziców, którzy by koniecznie chcieli by jego dziecko mówiło „r”!

Nie przyspieszajmy wymowy „r”! Jeśli zniecierpliwiony rodzic, widząc, że koleżanki, koledzy w przedszkolu już mówią „r”, zacznie zachęcać „powiedz rower”, „powiedz krowa”, może to wywołać u dziecka wadę wymowy. Bo dziecko, chcąc zadowolić rodzica, zacznie szukać wibracji gdziekolwiek i prawie pewne, że wywoła ją gdzie indziej, niż na czubku języka: np. w gardle, na policzku, na wardze. Później bardzo ciężko jest taką wadę poddać skutecznej terapii, gdyż łatwiej i szybciej daje się wywołać głoskę, której dziecko jeszcze w ogóle nie wymawia, niż korygować głoskę zniekształconą i w tej deformacji utrwaloną.

Spokojnie możecie spróbować ćwiczenia przygotowujące do wymowy „r”:

- dotykanie końcem języka na przemian nosa i podbródka;
- dotykanie językiem górnych zębów od wewnątrz i z zewnątrz;
- unoszenie czubka języka do dziąseł (z artykulacją głoski l);

- unoszenie czubka języka do dziąseł (z artykulacją głoski d);
- oblizywanie podniebienia przy otwartych ustach;
- zmienianie układu języka z wąskiego na szeroki;
- mlaskanie;
- unoszenie języka do nosa i wywijanie go na brodę;
- dynamiczne, szybkie wymawianie: *lalalalala, llllllllllll*;
- dynamiczne wymawianie: *ddddddddddddd, tdttdddtt*

Powodzenia!